

Arrest

nr. 98 796 van 14 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat L. VAN DE VOORDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient bij aangetekend schrijven van 13 juli 2011 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

1.2. Op 30 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing die op 7 december 2012 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 13.07.2011 bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

nationaliteit: Kosovo

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Gezien de schriftelijke bevestiging d.d. 23.06.2011 van de Orde der Geneesheren (Provinciale Raad van West- Vlaanderen) dat [H. G.] op 28.02.2007 levenslang geschorst werd aangezien hij de vereiste voorwaarden voor de uitoefening van de geneeskunde niet meer vervulde, kan het enige getuigschrift dat de aanvraag 9ter d.d. 13.07.2011 vervoegt niet als medisch getuigschrift beschouwd worden. Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Er kan dan ook geen rekening gehouden worden met de aanvulling d.d. 30.09.2011. Bijgevolg is de aanvraag bij gebrek aan medisch getuigschrift onontvankelijk.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht.

Zij licht het middel als volgt toe:

“De materiële motiveringsverplichting houdt in dat elke administratieve beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte en in feite ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoekster was niet op de hoogte dat dokter [G.] levenslang geschorst was door de orde van geneesheren.

Bovendien was de aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter vergezeld van bijkomende medische attesten waaruit de ernst van de aandoening blijkt.

Daarnaast werden op 30.09.2011 nog recente medische attesten toegevoegd.

Bij nazicht van alle medische attesten komt naar voor dat alle elementen die het standaard medisch attest bevat ook zijn opgenomen en uitgelegd in de andere medische attesten.”

4.1.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers op duidelijke wijze uiteengezet om welke specifieke reden verweerder tot het besluit komt dat de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is. Hij verwijst hiertoe immers naar artikel 9ter § 3, 3° van de Vreemdelingenwet en stelt dat bij de aanvraag het vereiste standaard medisch getuigschrift niet werd voorgelegd. Ter verduidelijking licht hij toe dat het ‘standaard medisch getuigschrift’ gevoegd bij de inleidende aanvraag om machtiging tot verblijf werd opgesteld door een arts die op 28 februari 2007 levenslang is geschorst door de Orde der Geneesheren (Provinciale Raad van West-Vlaanderen) en dat bijgevolg dit niet kan worden beschouwd als zijnde een medisch getuigschrift. Hij licht ook nog toe dat geen rekening kan worden gehouden met de medische getuigschriften zoals later overgemaakt door verzoekster, omdat de ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen te zijn vervuld op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat deze motivering niet pertinent en draagkrachtig zou zijn en dat deze haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.1.2.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient *in casu* te worden onderzocht in het kader van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

[...]”.

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat bij de indiening van de aanvraag om machtiging tot verblijf geen standaard medisch getuigschrift was gevoegd en dat deze aanvraag bijgevolg op grond van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is. Hij geeft aan dat weliswaar een stuk opgesteld overeenkomstig het model van het standaard medisch getuigschrift werd gevoegd, doch dat dit niet kan worden aanvaard omdat dit is opgesteld door een levenslang geschorste arts en op deze grond niet kan worden beschouwd als zijnde een medisch getuigschrift, laat staan een standaard medisch getuigschrift. De Raad stelt vast dat verzoekster dit motief in de bestreden beslissing niet weerlegt door louter te stellen dat zij niet op de hoogte was van het gegeven dat de opsteller van het betreffende ‘*standaard medisch getuigschrift*’ levenslang geschorst was.

Ook het betoog van verzoekster dat de aanvraag om machtiging tot verblijf vergezeld ging van bijkomende medische attesten – en dit zowel bij indiening van de aanvraag zelf als bij een aanvulling bij schrijven van 30 september 2011 – en dat hierin alle vereiste vermeldingen staan zoals deze ook dienen te blijken uit het standaard medisch getuigschrift, kan geen afbreuk doen aan de motivering van de bestreden beslissing. Overeenkomstig artikel 9ter, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet dient de aanvraag immers vergezeld te zijn van een standaard medisch getuigschrift zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet voorziet verder uitdrukkelijk in de sanctie dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag. Verzoekster kan dan ook ter nietigverklaring van de bestreden beslissing niet dienstig verwijzen naar medische attesten die niet zijn opgesteld overeenkomstig het model van het standaard medisch getuigschrift, zelfs niet indien deze werden gevoegd bij de inleidende aanvraag om machtiging tot verblijf, en evenmin naar een standaard medisch getuigschrift dat niet bij de inleidende aanvraag om machtiging tot verblijf zou zijn gevoegd. De Raad benadrukt dat de ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen te worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (RvS 4 juli 2012, nr. 220.173). De Raad stelt daarnaast ook vast dat verzoekster ter ondersteuning van haar aanvraag – en dit zowel bij de indiening zelf van de aanvraag als bij de aanvulling – slechts één medisch attest overeenkomstig het model van het standaard medisch getuigschrift overmaakte en dit betreft het ‘*standaard medisch getuigschrift*’ zoals opgesteld door de levenslang geschorste arts waarvan sprake in de motivering van de bestreden beslissing.

Verzoekster toont met haar betoog geen schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] De bestreden beslissing dewelke tot gevolg heeft dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten gaat volledig voorbij aan de wil van verzoekster om in België een familiaal leven op te bouwen.

Art. 8 van het Verdrag voorziet in zijn tweede lid dat inmenging met betrekking tot de uitoefening van dit recht slechts toegestaan is wanneer dit in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid en van de openbare veiligheid.

Art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is dus geschonden door de bestreden beslissing.

Door de Raad van State wordt art. 62 van de Vreemdelingenwet in samenhang met art. 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens in die zin geïnterpreteerd dat de redengeving van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing een afweging moet bevatten tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de inbreuk op het recht op gezinsleven van de betrokkene.

'Op grond van art. 62 van de Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM moet uit de motieven zelf van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing blijken dat de overheid heeft afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling. Op grond van art. 32 van voormelde wet dient die afweging ook te blijken uit de overwegingen van het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.' (R.v.St., 25 september 1986, nr. 26.933).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt de verplichting in beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. De beslissing doet blijken van een vluchtige houding in dit dossier.

Dienst Vreemdelingenzaken verzaakte om de aanvraag verder te onderzoeken of na te gaan of de aandoening, de ernst van de aandoening, mogelijkheid tot behandeling in het land van herkomst is gemotiveerd in de andere medische attesten.

Verzoekster mag niet het slachtoffer worden van het onzorgvuldige handelen door Dienst Vreemdelingenzaken."

4.2.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoekster evenwel aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoekster in gebreke blijft om de door haar aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM nader toe te lichten. De bestreden beslissing houdt ook geen verwijderingsmaatregel in, maar enkel een beslissing waarbij een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.2.2. Artikel 8 van het EVRM betreft verder, onder meer, het recht op eerbiediging voor het privéleven en het familie- en gezinsleven. Verzoekster beperkt er zich, waar zij de schending inroept van deze verdragsbepaling, evenwel toe te stellen dat zij de wil heeft om in België een familiaal leven op te bouwen. Met een dergelijk algemeen betoog, dat zij verder ook niet staft aan de hand van stukken, toont zij evenwel niet op concrete wijze aan dat zij in België enig privé- en/of gezins- en/of familieleven heeft dat onder de bescherming valt van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Enige schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook in geen geval aangetoond.

Bij gebreke van het aantonen van een privé- en/of gezins- en/of familieleven dat onder de bescherming valt van artikel 8, eerste lid van het EVRM kan ook niet worden aangenomen dat er enige motiveringsplicht op grond van artikel 62 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 8 van het EVRM zou rusten op verweerder. In dit verband dient er in ieder geval ook op te worden gewezen dat de bestreden beslissing enkel een beslissing uitmaakt die werd genomen naar aanleiding van een aanvraag die verzoekster indiende om op grond van medische redenen te worden toegelaten tot een verblijf in het Rijk. Er kan niet worden ingezien dat verweerder in de bestreden beslissing diende te motiveren inzake elementen die niet ter ondersteuning van de aanvraag werden ingeroepen. Verzoekster verwijst in dit verband nog naar rechtspraak van de Raad van State doch er blijkt niet dat de feiten die aanleiding

gaven tot de door haar geciteerde rechtspraak gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak. Zoals reeds aangegeven, ligt *in casu* geen uitzettings- of uitwijzingsbeslissing voor.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, al dan niet in samenhang met de motiveringsplicht, is dan ook evenmin aangetoond.

4.2.2.3. Verzoekster lijkt zich verder ook nog te beroepen op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster betoogt op algemene wijze dat de bestreden beslissing *“doet blijken van een vluchtige houding in dit dossier”*. Zij stelt dat verweerder verzaakte om de aanvraag verder te onderzoeken of na te gaan of de aandoening, de ernst van de aandoening en de mogelijkheid tot behandeling in het land van herkomst is gemotiveerd in de andere medische attesten.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster er aldus aan voorbijgaat dat de wetgever uitdrukkelijk heeft voorzien in artikel 9ter, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet dat de aanvraag vergezeld dient te zijn van een standaard medisch getuigschrift zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Er werd in artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet ook de sanctie voorzien dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag. Zoals reeds vastgesteld bij de bespreking van het eerste middel toont verzoekster niet aan dat verweerder ten onrechte vaststelde dat geen standaard medisch getuigschrift bij de aanvraag werd voorgelegd. In deze situatie had verweerder geen andere keuze dan de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren in toepassing van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet en kwam het niet aan verweerder toe na te gaan of de verplichte vermeldingen in het standaard medisch getuigschrift ook niet blijken uit de overige medische stukken die werden overgelegd.

Een schending van de zorgvuldigheidsverplichting is niet aangetoond.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij stelt als volgt:

“De gevolgen van de maatregel zijn uiteraard zeer ernstig. Verzoekster kan zich niet op permanente basis in België vestigen, meer nog er werd niet onderzocht of er werkelijk een gevaar voor de gezondheid bestaat indien er geen verdere behandeling kan gevolgd worden.

Door een zo verstrekkende beslissing met betrekking tot verzoekster te nemen zonder enige afweging te maken met de ernst van de gevolgen van deze beslissing op het leven van verzoekster, heeft de bestreden beslissing duidelijk het redelijkheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel geschonden.

Daarnaast is ook het rechtszekerheidsbeginsel geschonden.

Dit houdt in dat de burger het vertrouwen kan hebben in medeburger of overheid dat dit recht zal gerespecteerd worden en bij gebreke hieraan door de rechterlijke macht kan afgedwongen worden en dat hij in alle redelijkheid door de toegankelijke kennis van het recht de uitspraak van de rechter kan voorspellen.

Verzoekster heeft in alle vertrouwen het medisch attest laten invullen door dokter [G.]. Zoals blijkt uit het dossier raadpleegde verzoekster meerdere artsen en ging zij geregeld op consultatie.”

4.3.2. Er werd reeds vastgesteld dat verzoekster niet aantoonde dat verweerder ten onrechte vaststelde dat geen standaard medisch getuigschrift bij de aanvraag werd voorgelegd en dat hij in deze situatie, gelet op artikel 9ter, § 3, 3° *juncto* artikel 9ter, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, enkel de onontvankelijkheid van de aanvraag kon vaststellen. Het is de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene vereisten een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel of het rechtszekerheidsbeginsel laat niet toe af te wijken van een reglementair voorziene norm (*cf.* Cass. 12 december 2005, AR C040157F). Louter ten overvloede merkt de Raad in dit verband ook op dat verzoekster door erop te wijzen dat zij in alle vertrouwen het standaard medisch getuigschrift heeft laten invullen door de betreffende geschorste geneesheer niet aantoonde dat verweerder door consciëntieus de wet toe te passen is afgeweken van een vaste gedragslijn.

Het derde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS